

вимъ, а не отъ тамъ“. Той се спрѣ. Кученцето се завтече напрѣдъ, а послѣ се обърна за да види, дали иде и той слѣдъ него. Той идѣше. То се успокои и отново се завтече напрѣдъ. Огледа се само единъ пжтъ: при вратата на една голѣма, жълта кжща. Послѣ се обърна и влѣзе въ кжщата.

„Я гледай“, помисли си той, „и кжщата си знае“.

И изведнажъ му стана тежко на душата, сѣкашъ се лишаваше отъ нѣщо близко до сърдцето си. Куче — пжкъ и то знае своята кжща, — и то му е чуждо.

А кученцето прѣмина постланиятъ съ плочи дворъ, мина прѣзъ други едни врата, и, като се повърна на вратата, която водѣше въ второто здание на двора, погледна строго вуйча Ваня, като че искаше съ това да му каже: „Та върви по скоро, де!“ Вуйчо Ваньо почна да се изкачва по една кална и стрѣмна стълба. Отъ много врѣме живѣеше той въ Петербургъ, но никога не бѣше ходилъ по такава стълба. Сега започна да се интересува, дали кученцето, което го доведе тукъ, ще се спре прѣдъ нѣкоя врата или не. То се спрѣ, завъртѣ опашка и жално изквича нѣколко пжти. Той отвори вратата. Стълбата, вонята и задухътъ, а особено стаята, която видѣ прѣзъ отворената врата, откъдѣто излизаше кисела миризма на влага, — всичко това му направи такова силно впечатление, че той се рѣши да влѣзе вжтрѣ, за да види, какви хора могат да живѣятъ при тѣзи условия. Вжтрѣ, обаче, нѣмаше никого, или нему поне се стори, че нѣма. Стаята бѣ полутъмна. Тя се освѣтляваше отъ пожълтѣли, изпочупени прозорци, облѣпени съ хартия.

Когато очитѣ му свикнаха съ тъмнината, той видѣ въ жгѣла на стаята едно дѣте, което лежеше на едно легло и бѣше покрито съ дрипи. То лежеше съ лице, обърнато къмъ свѣтлината, и като протѣгаше ржчикитѣ си, силѣше се да се подигне. Устнитѣ, бузитѣ и цѣлото му лице треперѣха отъ вълнение. „Черньо, Черньо!“ мжчеше се да продума то, като треперѣше отъ радостъ; а кученцето, което бѣ успѣло вече да се покатери при него, скачаше весело, лижеше му ржцѣтъ и по такъвъ начинъ изразяваше своята радостъ.

Вуйчо Ваньо пристѣпи къмъ дѣтето, тури ржката си на главата му, която горѣше, и тихо го попита, кое е то и какъ се нарича.

Дѣтето се сгуши, погледна го, па хвана кученцето за опашката — боеше се да не му го вземе. Но като видѣ, че вуйчо Ваньо нѣма намѣрение да му го вземе, а напротивъ ласкаво го гледа, отговори: „Вася!“ Послѣ изведнѣжъ подигна клѣпки и тържествено го изгледа съ голѣмитѣ си сини като небето очи, силно притисна до себе си кученцето, усмихна се и ясно произнесе: „Черньо!“ А Черньо го погледна изподъ малката му блѣдна ржка, която го бѣше обгърнала, и сѣкашъ искаше да заяви:

„Да, азъ съмъ Черньо, и ето какви сме ние!“

И пакъ стана леко на душата на вуйча Ваня. Той отиде при прозореца, за да вземе купенитѣ подарѣци. Въ това врѣме вратата се отвори, студътъ нахлу отъ вѣнъ, и дрѣзгавъ гласъ се раздаде: „Ти пакъ съ твоето куче! Струва ми се, далечъ го заведохъ, но то пакъ е намѣрило пжтя. Но чакай, ще го науча азъ него!“

Вуйчо Ваньо се обърна. Въ стаята бѣ влѣзла една разрошена жена, въ басмяна рокля и обута въ мжжки ботуши. Едвамъ сега забѣлѣза тя вуйча Ваня.

— Вашъ синъ ли е това момче? я запита той.

Жената, като видѣ такъвъ господинъ, наведе глава и започна да разказва, че това не е нейнъ синъ, а на друга една жена, която била наела у нея една стая и неотдавна била умрѣла въ болницата. Момчето е сираче и е болно. Тя е съгласна да го държи въ кжщи, защото и е жалъ за него, но кучето не, — него тя сама ще хвърли подъ леда.

Вася се сви въ дрипитѣ си заедно съ Черня. Той гледаше чуждия старъ господинъ и цѣлъ треперѣше за своето съкровище—Черня

Ала сега вече нѣмаше защо да трепере. Въ сжщия день още той се прѣнесе заедно съ Черня у вуйча Ваня. Слѣдъ една недѣля той дотолкова оздравѣ, че му направиха една йолка, и то такава, каквата той и Черньо и насѣнъ не бѣха виждали.

Отъ руски прѣведе: П. Михайловъ.